

около хубавия Божи свѣтъ и, като наситя душата си и прочитѣ си, ела тогава ме отсѣчи.

— Хей, стара кратуна, — обади се задъ гърба на дѣдо Гънъ единъ пронизанъ отъ гърмотевица джбъ, — не посѣгай на младото, а ела мене да отсѣчешъ. Лѣтосъ свети Илия ме гръмна право въ сърдцето. Отъ она злочестъ день, когато огнената стрела ме порази, азъ почнахъ да бера душа. Щомъ дойде зимата и стисне голѣмиятъ студъ, ще издъхна. По-добре мене да приберешъ.

Дѣдо Гънъ се обърна и погледна разбитото дърво. То бѣше грамадно и черно — поклати глава:

— Не си за мене, — рече той, — първо, нѣмамъ време да те сѣка, защото си дебело и жиливо като камъкъ, и, второ, нѣмамъ гръбъ да те нося. Моятъ гръбъ е изнѣженъ. Все подъ сѣнка съмъ го държалъ. Не е наученъ да мѣкне дебели дървета.

— Пощади кака ни, а откъсни насъ, — обадиха се две малки червени гъби, порасли до корена на елата. Довечера баба Гънка ще ти свари сладка гъбена чорбица. Ние сме много сладки.

Дѣдо Гънъ ги погледна, но не имъ разбра думитѣ, защото въ училище не бѣше училъ езика на гъбитѣ. Дигна сѣкирата.

— Олеле, майчице! — изпищѣ елата и примрѣ. Ударѣтъ на сѣкирата я повали върху земята.

Дѣдо Гънъ се наведе, хвана младото дръвце, отъ дънера на което потече бѣла кръвъ, и го повлѣче къмъ къщи. Но като вървѣше презъ шубрацитѣ, клончетата на елата се заплетоха между бодлитѣ на една трънка. Старецътъ се ядоса, замахна сѣкирата и окастри всичкитѣ ѝ вейки. Въ ржцетѣ му сега остана само една гладка тояга — стъблото на младата ела. Съ тоягата и сѣкирата на рамо дѣдо Гънъ влѣзе въ своята колиба.

На прага го посрещна баба Гънка.

— Камъ ти дървото? — пита тя.

— Ей го дървото, — отвърна дѣдо Гънъ и ѝ подаде тоягата.

— Баба Гънка пое тоягата и викна:

— Тая тояга ли си ми донесълъ да накламъ съ нея огъня? Азъ се мжча денемъ и нощемъ да те храня, а ти една моя молба не се потруди да изпълнишъ. Не те ли е срамъ!

Причернѣ ѝ предъ очитѣ. Дигна суровата тояга и почна да налага ленивия си съпругъ по гърба.

Дѣдо Гънъ изскочи навънъ и търти да бѣга презъ пустото есенно поле.

— Брей! — мислѣше си той — тежки времена настанаха за добритѣ хора като мене.

